

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520405456/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Matros var en Irlænder og Catholic, den anden en Scotlænder og Presbyterianer, og den tredje Engelskmand og Anglikaner. Den sidste – Præmester paa Jagten – en Jernmand, noget over Middeldalderen, tildrog sig især B.s Opmærksomhed. En Samtale var snart indledet, og denne djærve „english Tar“ fortalte, med sammenslyngede Arme, og et Aasyn, ligesaa stereotypisk som et Kalkelovnsfjes, baade et og andet af hans stærkt bevægede Liv; blandt andet: at han hin Anden April havde været med paa Nelsons Admiralskib, havde været tilstæde, da hans Flagcaptain (han hedde vistnok Thompson, og faldt i Slaget) gjorde „the ever to be lamented noble Tar“ opmærksom paa, at Overadmiralen Parker, der laac med en Division længere mod Østen, havde hejset Signal, for at betyde Nelson, at han ikke maatte indlade sig i Bataille. „Jeg kan ikke see det,“ svarede Nelson med Kikkerten for det blinde Øje, og vendte Ryggen til. „Eller De vil ikke see det,“ sagde Thompson, og lod Blodflaget hejse.

Endelig fik vi Vinden af Sydost; men den mørkerøde opstaaende Sol forkyndte Storm. Først ved Middagstid naaede vi Højden af Snekkestenen; og da det stedse kuledede stærkere og stærkere op, foreslog jeg Skipperen: at lægge ind der til næste Morgen. Han gjendrev mig med et „Nej!“ – Vi havde neppe naaet Højden af Hesseløen, før Mørket faldt paa. Det var tyk Luft med Støvregn, og Maanen havde andensteds at bestille. Skipperen, som enten maae have været meget phlegmatisk eller meget fejs, gik tilkøjs. En gammel Matros, der fungerede baade som Styrmand og som Kok, havde nu allene tredive Menneskers Liv i Gryden. Og havde han foruden tvende Dreng, kun een Matros – og det en maadelig – til Hjælp. Det var sidst i October; Natten længere end Dagen. For nu ikke at komme for snart til Jylland, og for hovedkulds, var man nødt til at lægge bi. Stormen steg. Ved enhver Vending – Kokken koevendte (o: med Vinden) – var Smakken paa Nippet til at kandre; og oengang blev den virkelig nogle Øjeblikke liggende paa Siden. Der var en kedssommelig Nat. Den endnu levende Toldembedsmand L.....v i Th. slog sig sammen med B. om et Tolvskillingsbrød og en lybsk Pølse, hvilken Mundforraad næste Morgen ogsaa var fortæret; thi B. har aldrig været søsyg, men tvertimod altid paa Havet havt en urimelig Madlyst. Deane var aldrig mere falden ham besværlig, hvis Kokken havde bleven ved at raade.

Tillykke var der blandt Passagererne tvende Styrmand. Disse toge

Selvbiografi

nu Commandoen, og lidt efter Solopgang gled Skibet ved Udbyhøj ind i Fjordens smule Vande. Sikken en Frokost, der da vankede! Madkurve og Flaskefodere, hidtil urørte, gaves til Priis. Selv Captainen, som nu havde udsovet, bærede Selskabet med sin Nærværelse og levende Deltagelse. – At B. paa sine mange Sørejser, tilsammenlagte over tusinde Mile, nogle faae andre Gange har været i Livsfare, det vil findes rimeligt; men da ingen særdeles Omstændigheder hermed vare forbundne, vil han ikke trætte Læserne med ensformige Beskrivelser.

B. har og engang været Medanfører i en Guerilla, – et Tilbagetog, der rigtignok forholder sig til Xenophons og Moreaus som et Infusionsdyr til en Hvalfisk; men hvilket han dog, ved Hjælp af et poetisk Hydro-Oxygen-Gas-Mikroskop vil fremstille for Læsernes Øjne.

B., Hans Fader, som og har gjort af Jagten, den endnu levende Kæmner G.....g i R..., og Herregaardsskytten paa Rodstenseje, sejlede i Sommeren 1805 fra den førnævnte Lillose til Thunø paa Jagtens Vegne. Jagttrettigheden tilhørte Aarmanden i Aarhus; men han havde overladt den til Øens Præst; – den daværende hed Skaarup. Ham besøgte man, bad om, og fik Tilladelse til, at skyde hvad man kunde paa Nedgangen til Baaden, der laae paa Vestenden af Øen. Midtvejs omtrent er et lille vandholdigt Kjær, hvor den medhavende Høsehund udspejler et Kuld unge, flyvefærdige Vildænder. Her blev noget at bestille, og det gik Skud paa Skud.

Nogle Fleste, som vare tøjrede i Nærheden, bleve herover skyet, reev sig løse og foer omkring til andre, hvem de tildeels forledte til lignende Uorden. Da den gamle B. seer dette, siger han: „Det er fortrædeligt; nu gaacr jeg, og seer til, at I andre snart komme bagefter!“ – Men der var endnu et Par Ællinger tilbage, som man umuligen kunde levne. Og da disse endelig vare komne i Jagttaskerne, og de tre Jægere et lille Stykke bort fra Kjæret, saac de sig omringede af et Dosin eller flere Karle og store Knøse – alle tilhest. – De skjældte og bandte – og det var da egentlig ikke uden Grund, da de løse Fleste havde gjort Skade paa Kornet; – men alligevel skulde maaskee en høflig Undskyldning, og Tilbud af nogle Drikkepenge standset Krigen i dens Udbrud. I detstød var B. ung, ubesindig og – for at bruge det rette Ord – kaad nok, til at give et grovt og opirrende Svar. Virkningen udeblev ikke: Een raabte strax, „Lad os tage Bøsserne fra dem, skyde deres Hund, og gif dem selv hvad de